

A szomszéd ház

Mesélik, egy ember oly sokáig nézte
lenyűgözve, míg eszét vesztette.
De ez csak szó, a ház arányaiban merült el,
és ott felejtette magát.
Soha nem ment be, egy percet sem akart
elvesztegetni. Kinézetre családapa, jó ötvenes,
bő nadrág, lötyögő kardigán. Vasárnap délután.
Lánya otthon, mosogatás közben: ez apa!
mintha azt mondaná: büszke vagyok rá.
És szép is. Ritka, ha egy bolond szép.
Kimegy, leül a kőfalra:
a mosogatóhoz hely kell, neki meg levegő.
De haza fog jönni. Mindig hazajön. Erős,
aludni vele nem könnyű, mondja anya, de vállalható.
Másik lánya elköltözött, onnan mosolyog rá.
Felpattan, a tengert érzi, pedig csak folyó van a közelben.
Lemegy, megbizonyosodik, megnyugszik, s aztán újra:
ház, tenger, folyó.

Sebhely

Az ember, foglalkozására nézve koldus,
megközelíti a pihenőhelyen evéshez
készülődő családot. Sült csirke,
szőlő, innivalók. Az asszony ad gyerekeknek,
felnőtteknek. A koldusra ráripakodik,
ahogy az közel ér: Nem látja, hogy eszünk?!
Aztán megenyhül: egy szelet kenyeret
tesz le a földre neki.

Most berendezem

Most berendezem hátralévő életem.
Mintha tudnám, ettől eddig ér a szoba,
benne mit és főleg hogyan teszek.
A kert – mennyit írtam róla már – életem
központja, vagy inkább álnok altató?
Elvon, követel és megörvendeztet! Szilva?
Mintha nem nőne minden magától is!
Nem kell terápia, metszés, öntözés,
parancsukra, minek?! Görcsös és torz
legyek, franc a harmóniába! a teljes ember!
hahh, nekem csak hazudik. Neki
belmagasság, nekem katedrális,
neki a tenger, hogy nézze, a nap lement-e,
nekem vihar, tört deszkák, kocsmában
felszolgált halak. Nyers és finom, aki
hozza, szememben látja, ha igaz a hála.
Hogy hol végzem? Még nem tudom.
Álmomban néha felmerül valami kacaj,
bozontos szakáll, árva csend.
Ez volna az?